

Одразу по завершенні спектаклю «Собаке серце» за М. Булгаковим Валерій Золотухін у фойє Чернівецького муздрамтеатру давав автографи глядачам, підписував свої книжки, фотографувався з шанувальниками і водночас згадував: «Якось, років вісім тому, я так само продавав свої книжки у фойє нашого театру... Підійшли дівчата, попросили автограф. „А ви знаєте, в кого берете автограф?“ – запитую. „Так, – відповідають. – У Віталія Соломіна“. Прийшовши додому, я переповів цю розмову дружині й синові: всі разом посміялися. А потім, виходячи з кухні, чую, як син питає: „Мамо, а хто такий Віталій Соломін?“». Григорій Заславець і Олег Пантюхін записали флеш-інтерв'ю з актором, якого глядачі й критики свого часу охрестили «Бумбарашем усієї Русі».

Валерій Золотухін: «Навіщо штучно створювати Спіноз?»

– У чому, на ваш погляд, актуальність твору Михайла Булгакова «Собаке серце»?
– Цей твір акцентує почуття відповідальності. Преображенський прагнув покращити людську породу. Навіщо штучно створювати Спіноз? Узагалі ж, це тема Галілея, яка підкреслює відповідальність людини (вченого, митця, письменника, поета) за те, що вона робить. Тема про стосунки вченого з Богом, релігії з наукою актуальна повсякчас.

– А хто нині ці швондери та в'яземські? Може, «нові» росіяни або українці – учорашині люмпени, які завдяки кримінальній революції і грошам стали класом-гегемоном і водночас залишилися із свідомістю і загальною культурою базарних спекулянтів?

– У кожного – своє бачення. Пристосуванці, кар'єристи, які паразитують на різних ідеях, – такий типаж існуватиме завжди.

– Ви зіграли чимало ролей і в театрі, і в кіно. У якій змогли максимально виразити себе як актор?

– Нещодавно на телеканалі «Росія» відбулася прем'єра фільму «Китайська шкатулка», в якому я створив образ Гітлера (довелося говорити німецькою мовою). Готуючись до цієї ролі, я прослухав усього Вагнера!

– Ми знаємо вас як актора радянської епохи. Колись ви грали феєричного Бумбараша, сьогодні – вампіра-м'ясника в «Нічному дозорі». Чи задоволені своєю роботою нині?

– Був вдоволений тоді, вдоволений і тепер: за своєю суттю я надзвичайно люблю грати. Якщо режисер Любимов не дає ролі – шукаю її за межами театру. Я чимало зіграв в інших театрах. Чим важче мені, тим з більшою енергією й азартом беруся за роль.

– А як щодо матеріальної винагороди?

– Окрім чистої, випраної сорочки, мені нічого не потрібно. Багатим я ніколи не був і вже не стану.

– Ви закінчили відділення музичної комедії славетного Московського ГТІСу. Глядачі запам'ятали вас як актора, який співає. Чому нині не співаєте?

– Залюбки співав би й сьогодні, втім, на жаль, не натрапляю на стрічки, насичені піснями. Коли ж маю нагоду, стараюся бодай одну пісню та виконати.

– Ви працювали разом із Володимиром Висоцьким, до того ж, поет був вашим другом. Як ви гадаєте, чи проявив би він себе нині?

– Безперечно, позаяк Володимир Висоцький був геніальною людиною. Тому, власне, час і працює на нього. Він і сьогодні знайшов би «свою» тему, не загубився б. Його творчість особлива: вона вільна від злоби. Приміром, мені надзвичайно подобається Галіч. Однак, порівнявши його творчість щодо ступеня єхидства, уїдливісті... Висоцький походив із родини кадрового військового. Він був патріотом.

– Яка риса вирізняє справжнього актора?

– Головною рисою досвідченого актора вважаю здатність... не озлобитися, працювати.

Валерій Золотухін